

tlačan, ljudem pa tat! — Pa praviš še ti, slavni zbor dunajski, da boš ločil šolo od cerkve! Le loči dete od matere, ali od duše telo, boš vidil, kaj bo ž njima! Šola je bila in mora biti sklenjena s cerkvijo; Bog je in ostane alpha in omega. — Dasiravno je pa kakor ribi voda, tako potrebna učitelju resnična pobožnost, jih je vendar le malo malo, ki jim je mar za njo. O kje so posnemavci blaženega Miha Romšaka, ki je tu v Dolenji vasi pred malo leti umrl v slovesu svetosti! Imamo jih pa dosti, ki jim je pobožnost tern v peti, od katerih bi se vse drugo reči moglo, le to ne, da so pobožni! Čudna je beseda iz ust učiteljevih: „Naš g. zdaj o Šmarnicah tako molijo . . . da bi bili pohvaljeni, — jaz se pa nič ne pečam za to“. Ali se je potem čuditi, da taki učitelji pri toliko lepih zgledih vendar malo ali celo nič ne porajajo na lepo navado kerščanskega pozdravljenja: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ ali pa da se pri njih zvrže pobožnost v hinavščino, ponižna prijaznost pa v perhuljeno priliznjenost! — Zares! ko bi mogel, zaterdil bi vsakemu učitelju ne le na ušesa, ampak tudi na serce: Ne ta je kaj, ki sadi, ne ki priliva, — temuč on, ki rast daje, Bog! Potem še le, ljubi učitelji, bomo šli „naprej“ in pa v dobrem, in potem še le blagor farmanom, blagor učencem, naj bolj blagor in slava pa vam, učitelji! Bog!

J., bivši učitelj.

O proseni setvi 1862.

Iz Ljubljane. Pretečeni petek zvečer smo slišali v tukajšni reduti slavnega mojstra goslarja Nikolaja Dimitrieva Svečin-a. Godel je 6 različnih in prav imenitnih reči, in sicer tako izverstno živo in občutljivo, da se je človeku zdelo, kakor da bi bil zibal se v presladkih sanjah s premilimi podobami. Slišalo se je, kakor bi bil šumljal tihi virček po prekrasnih cvetličnih livadah, in zopet, kakor bi zasumela dereča reka po daljnem ojštem pečovji, potem kakor bi duhteče spomladne sapice pihljale in majale mehke peresca po krasno cveteči lipi in jih napajala z rodovitno nebeško roso. — Z eno besedo: človeku se je zdelo, da sliši prepevati prečudno rajsko ptico v premilem domačem logu. Po pravici je slavnemu mojstru donela gromčea „slava“ iz mnogo mnogo začaranih sere. — Tudi gospodje pevci naše čitavnice so se pri tem slavnem koncertu verlo obnašali. Slava!

Listnica iz zapisnika pred. gg. naročnikov. Preveč naročnine za pol leta na „Tovarša“ so poslali: Učila, v Št. Mih. pri Pliberku 20 kr., — g. J. R. v Šmartnem na Kor. 60 kr., — g. J. R. pri sv. Pet. v Radg. 20 kr., — g. J. D. v Poreču 20 kr., — g. P. St. v Kanfanaru 20 kr., — g. J. M. pri sv. Tomažu 70 kr., — g. J. D. v Saboti 20 kr., — g. A. Č. ravno tu 20 kr., — g. A. P. v Šentjanžu 20 kr., — za g. J. M. pri sv. Volbenku, in g. J. Š. v Vel. ned., je dvakrat plačano za pret. l. — Premalo so poslali za celo leto: gl. š. v Ipavi 20 kr., — g. V. Št. v Metliki 30 kr., — g. J. V. pri sv. Barb. v Hal. 50 kr., — g. J. G. v Černomlju 1 gl. 80 kr. — Prosimo tedaj, da bi pred. gg. naročniki zdaj pri novi naročbi vse to poravnali, ali saj povedali, kaj in kako.